

Jakub se k ránu přitulil blíž k Anně, dvojčata se tak každou noc vzájemně zahřívala. Ten rok sice jaro přišlo dřív, jitra přesto byla mrazivá. Měli pod sebou otep slámy a přes sebe přehozenou surovou ovčí kůži. Ta je před dolézavým chladem chránila jen chatrně. Z jedné strany od oslů a volků se rozlévalo teplo zároveň s jejich ostrým pachem, na který už si pomalu zvykli.

Museli vydržet blízko vedle sebe než vzejde slunce, k polednímu bude i tady žár připomínající léto. Jakub stále nechápal, jak se v tom bědném chlévě ocitli. Dlažba tu byla věčně studená, škvíry mezi kameny zanesené trusem, zbytky obilí a prachem. Hovada stála jen na holé udusané zemi, žlab měla vylízaný do posledního stébla slámy a sena.

Josef musel z jejich dřívějšího domova odejít, protože ubylo tesařských prací. Možná kočovali neustále, dvojčata si teď stačila uvědomit ten rozdíl jen nezvyklou zimou a nepřívětivým prostředím. Před tím prošli dlouhou pouť.

Marie se s nimi vlekla s velkým břichem, připravovali je s Josefem na překvapení. Anna se zajímala o Mariin stav víc než Jakub. Ten pokud mu stačily síly, nesl chvílemi Josefovou sekyru. Měli jediného oslíka, který byl jejich láskou. Teď stál mezi ostatními zvířaty, nejbliž k nim, přáli si ho mít vždycky poblíž.

Anna se pohnula a vzdychla, jeden z volků se k ní náhle otočil a zabučel. Miminko ležící na konci žlabu se zavrtělo. Marie jen zdvihla hlavu a zase ji unaveně položila.

Marie byla krásná.

Nad spícím nemluvnětem byl kus rozbité střechy. Venku začalo svítat. Z díry mezi krovy se nad kojencem rozlévala zvláštní záře. Jakub vnímal první záblesk světla hřejivě, bylo mu snesitelněji, vzpomněl si, jak se jim Josef snažil oběma nové místo zpříjemnit: - Budete bydlet se zvířátky!

Mimino se znovu pohnulo a zavrtělo. Jakub se zvedl ze země a přikryl spící Annu, zastrčil jí konce kůže za ramena a šel pomalu na konec žlabu. Tiše našlapoval po chladné dlažbě a šustící slámě, Čím byl blíž otvoru ve střeše, záře sílila, dopadala nyní na oba sourozence.

Jakub se bál nahého bratrova těla třeba jen lehce dotknout. Díval se na něho dlouhé vteřiny s pocitem svátosti, nevšiml si ani blížící se Anny. Našlapovala po špičkách tišeji než před chvílí on. Jako by se vznášela nad zemí, nehmotná, netělesná, pohladila mimino po bříšku a přikryla je kusem plátna. Byla zvyklá hrát si s panenkou. Sotva začala vnímat, dostala ji od Josefa. Vyřezal ji kdysi z kusu dřeva a dlouhou dobu se na ni díval, jako teď Jakub na nemluvně. Josef se nejdříve sám kochal svým výtvozem, něčím jiným než opracováním trámů, i pro něho pomalu neuvěřitelným. Proti jeho řemeslu byla hračka filigránským dílem, jemným, drobounkým. Anna ji pečlivě balila do zlátaných hadříků, krmila ještě titěrnější dřevěnou lžící, dlouhé měsíce bez ní neusnula, celou cestu ji chránila na prsou, nedokázala by bez ní žít. Měla ji až neuvěřitelně ráda, daleko víc byla spojena jen s Jakubem. Oba byli dvěma stranami jedné mince, pupeční šňůrou nebyli spojeni jen s Marií, i mezi sebou, po porodu nepřestříhnutou, sotva začali mluvit, ptali se i po sebekratším odloučení po sobě.

- Kde je Anna? - Kde je Jakub? Ačkoli byli tak odlišní, tím víc k sobě blízcí, nedokázali sníst cokoli, co neměl ten druhý, dostat něco sami. Až na tu Anninu panenku a Jakubovu sekerku, symboly jejich různosti. Dokázali se mezi sebou prát jak zdivočelí psi, ne hyeny, hned se

usmiřovali, objímali, zvyklí zpočátku jen na sebe. S jistým ostychem se proto přibližovali k ostatním dětem a dospělým, jak měnili domov a prostředí.

Nad koncem žlabu už svítlo zcela, možná to dokonce byly paprsky slunce, nejen svítání, chlév kromě díry ve stropě byl temný, neměl okna, jen dveře, na noc zapřené kulem před chladem a nevítanými hosty.

Stejně jako Jakub zprvu nezpozoroval Annu, oba nyní nepostřehli, že za nimi stojí Marie s Josefem. Byli jen v dlouhých košilích, Marie již útlá, s plošším břichem, jak si té změny všiml překvapivě i Jakub. Zároveň i s tušením, že miminko je z jejího těla. Josef byl zarostlý, vlasy rozježené, nevyspalý, utrápený. Ale jen do chvíle, než se podíval na děti, nový přírůstek do rodiny, nad kterým se usmál.

Jakub a Anna se ve stejném zlomku vteřiny otočili hlavami za rodiči. Vysloužili si za to pohlazení. Jakub byl po každé pochvale přece jen zjihle, dokonce se červenal. Ve srovnání s Annou byl citlivější, zároveň i zarputilejší, jen tak lehce již od útlého dětství nedokázal cokoli lehce hodit za hlavu, dokonce se při nezdarech vztekal. Anna byla bystřejší, rychleji do všeho pronikala, dokázala jednat, pamatovala si, s čím se v životě setkal. Jakubovo pomalejší vnímání bylo hlubší, trvalejší, nad vším déle přemýšlel, někdy při tom ani neslyšel, neviděl, zabrán do sebe, mimo svět a tím mu i blíže, měl šanci nezůstat jenom na povrchu.

Anna se znovu věnovala nejmladšímu bratříčkovi, upravovala mu nezvyklé jesličky, ten se nepřítomně díval kolem, zdálo se, že krčí nos a mrká očima rychleji než je obvyklé, našpuloval rty, možná měl hlad, ne ještě takový k rozbrečení. Možná ho ti lidé nad ním na chvíli rozptýlí, než se prázdný žaludek přihlásí.